

Výstupy ze synodních skupinek farnosti Náchod

Seznam témat:

1. Na společné cestě
2. Naslouchat
3. Ujmout se slova
4. Slavit
5. Spoluzodpovědnost za misijní poslání
6. Vést dialog v církvi a ve společnosti
7. S jinými křesťanskými denominacemi
8. Autorita a spoluúčast
9. Rozlišovat a rozhodovat
10. Formovat se v duchu synodality

téma: 1.1 Na společné cestě

Naše farnost je na tom relativně velmi dobře v mnoha oblastech, tj. aktivní naslouchající a schopní kněží, poměrně aktivní farníci, výborná práce s mládeží, schůzky společenství v různých věkových skupinách, seniorské aktivity, schola dětí a mládeže, katolický skaut, průvodcovská služba pro návštěvníky kostela o prázdninách a před Vánocemi... Je ale potřeba dále vylepšovat, i přes všechna pozitiva se reálně místní společenství stále zmenšuje. Synoda je významným impulsem i pro konstruktivní pojmenování nedostatků a **pozitivní změnu**, a to v celé církvi, ale na prvním místě nejlépe v naší farnosti.

Jak předat víru zajímavou pro děti, vnoučata, dospívající (do života vstupují nevěřící partneři...). Nutná pomoc společenství, tj. církve. **Musíme být zajímaví, atraktivní** (tj. slavení **mše s "něčím navíc"**, ale také **neformální akce** jako voda, hory, akce a výlety pro scholu, ministranty, farní káva...)

Nutná větší **nezávislost na osobě kněze**, střídají se a bude jich bohužel ubývat. Proto musíme **větší odpovědnost převzít** na sebe. Bude nutné **větší osobní zapojení**, větší aktivita. Chceme **větší atraktivitu** a to **se musí odpracovat**, to stojí spoustu energie. Námět na vytvoření **okruhu osob odpovědných** za vytipované oblasti v místní farnosti a jejich aktivní **podpora a pomoc od dalších farníků angažujících se v dané oblasti**. Církve by takovým lidem mohla nabízet **průběžné vzdělávání a formaci** případně i finanční příspěvek např. u mládeže. Existuje nějaká metodika z „centra“ nebo z dalších aktivních farností?

Jak zapojit vlažné, neaktivní (mlčící a trochu nevyužitou pasivní většinu)? Nabídka často široká, nevyužívá se zdaleka kapacita (viz. Andělka, farní káva), někdy až trochu plýtvání energií aktivních. Nejlepší je **osobní pozvání**. Ohlášky nestačí, je nutné oslovení zodpovědnými osobami **od ambonu do společenství a osobně jednotlivé lidi**.

Náš osobní příklad dětem opravdovou vírou, modlitbou a láskou, pokračující a zesilující aktivitou ve farnosti včetně zapojení do společenství– **znovuobnovení společenství manželů** včetně veřejného pozvání dalších manželů mezi nás

Co můžeme nabídnout vně kostela? Jak více „otevřít dveře kostela“? Tříkrálová sbírka, manželské kurzy, alfa kurzy, noc kostelů, zvážit nabídku dalších aktivit. Mimo jiné se zamyslet nad technickým řešením, jak při zachování bezpečnosti umožnit návštěvu kostela ve větším časovém rozpětí (nejen „nakouknutí“ z předsíně přes prosklené dveře) Obnovení **schránky důvěry** (náměty, připomínky...)

Více tolerance k jinakosti druhých - **rozpaky až opovržení např. vůči rozvedeným** a jiným minoritám, necítí se vítání ve společenství, nemají přístup k eucharistii- ztrácí důvod navštěvovat naše společenství), = **pochození- neodsuzování**. Máme rozmanité dary/služby, každý musí se změnou začít u sebe, láskou k druhému. Doporučujeme také zvážit významný **posun a uvolnění v možnostech přístupu rozvedených a znovusezdaných ke svátostem**.

Doporučujeme rovněž **opravdu otevřenou diskusi v církvi také na téma zdobrovolnění celibátu pro kněží, popř. možnost svěcení žen a širší uplatnění trvalých jáhnů**.

téma: 1.2 Na společné cestě

Velice vítáme myšlenku synodální cesty. Inspirující postavou je pro nás papež František. V jeho životě je Kristus jasně vidět.. Potřebujeme se učit toleranci, aby se někteří necítili na okraji (rozvedení, sezdaní s jinak věřícími, nově příchozí...), naslouchat druhému, vzdělávat se, odpouštět, poznávat své dary a používat je ve prospěch druhých. V naší farnosti je třeba zapracovat na tom, abychom se více poznali a hlásili k sobě, byli více informováni o tom co se děje (svatby, křty, kdo zemřel, co se plánuje, co je potřeba udělat, kdo potřebuje pomoci...). K tomu poznávání bude dobré využít různých společenství i synodálních skupinek. Všichni ve skupince chceme v setkávání pokračovat, modlit se spolu, mít živý vztah. Stojíme o názory jiných skupinek ve farnosti.. V synodální cestě je třeba pokračovat, aby bylo možné jít dopředu a měnit věci. Např. Větší důvěra laikům, mužům i ženám, pastorační rozvedených a znovu sezdaných, zdobrovolnění celibátu, otevřenost pro řešení jakéhokoli problému.

Jaké zkušenosti v naší místní církvi jsme se synodalitou udělali?

Radost ze společenství. Chuť nechat se ovlivnit Duchem sv. Intenzivněji prožívat svou víru s druhými.

Touha být platným členem farní rodiny. Radost z toho, že moje prožívání víry i církve někoho zajímá a případně může i někoho inspirovat.

Jaké radosti nám tyto zkušenosti přinesly? S jakými potížemi a překážkami se potýkali? Jaké rány odhalily? Jaké poznatky vynesly na světlo?

Vzhledem k tomu, že jsme ve skupince vrstevníci, jsme neměli velké názorové rozpory. Jako palčivý problém vyvstalo, až utrpení z vyloučenosti ze svátostného života rozvedených a znovu sezdaných, upřímně žijících svou víru. Vždyť přece všichni jsme hříšníci na cestě. Kde v těchto zkušenostech zaznívá hlas Ducha sv. Co je dobré a má být potvrzeno, kde je třeba změn , jaké kroky mají být učiněny?

Hlas Ducha sv. Vidíme jako toho, kdo spojuje. Bylo by dobré abychom rozvedené a znovu sezdané, žijící poctivě svůj život ve víře, přijmuli plnohodnotně mezi sebe. Máme dojem, že se povětšinou církev staví k řešení této problematiky zády. A to často vede k pokrytectví.

Jaké sny, přání a touhy máte ohledně své místní církve?

Dokázat prolamovat jistou anonymitu při většině našich bohoslužeb a víc se aktivně snažit o farní rodinu, kde se víc zajímá jeden o druhého.

Jsme zvědaví jak na synodální proces zareagují naši biskupové. Budeme informováni o výstupu za ČR?

Děkujeme za myšlenku synodální cesty a věříme, že je to příležitost být živějším společenstvím.

téma: 2.1 Naslouchat

Umění naslouchat je Boží dar, který je nezbytnou podmínkou všech zdravých vztahů mezi lidmi i mezi člověkem a Bohem. Je to protipól k zjednodušenému odsuzování, škatulkování a povýšenosti nad ostatními. Čím máme větší znalosti o Bohu, tím více by nás to mělo zavazovat k naslouchání Bohu i bližním, upřímné a radostné pokoře, údivu nad Boží laskavostí a oddalovat od povrchního odsuzování druhých, církevního klientelismu a nevráživosti.

Odpírání svátostí rozvedeným manželům, nahlížení na menšiny skrze prsty, uzurpování si práva rozhodovat, kdo smí a kdo nesmí patřit do Boží církve je výsledkem lidského konstruktů, který nemá pranic společného s Boží otevřenou náručí, která je tu od věků a navždy pro všechny lidi. Je nanejvýše troufalé a hříšné určovat, kdo na tuto otevřenou náruč nemá nárok.

Církev by měla být přitažlivá tím, že má zájem všemi prostředky a schopnostmi, které nám propůjčuje Bůh, pomáhat a uzdravovat lidi strádající, odvržené, na okraji společnosti.

Neodsuzujme, naslouchejme a přijímejme.

Měli bychom více naslouchat Bohu (skrze Bibli a srdce - vnitřní ztišení) a být méně farizejští na základě kanonického práva či katechizmu. Nezahrávat si s neomylností a s patentem, kde Duch svatý působí a kde ne.

3.1. Jaké zkušenosti v naší místní církvi (farnosti) jsme se synodalitou udělali?

Setkávání se s lidmi (a neoddělitelně s tím i s Bohem v těchto lidech) z našeho okolí je nezbytnou podmínkou jejich bližšího poznání, pochopení jejich chování i uvažování a taktéž naší sebereflexe, neustálého ověřování si, zda nejsem zcela odtržen od reality normálního života. To platí tím více, čím výše je člověk postavený v (nejen) církevní hierarchii. Mnoho lidí ve farnosti se setkala s neochotou přijetí, vyslechnutí, rozmluvy i pomoci a to je naše (katolíci) největší ostuda.

Neochota setkávání se a naslouchání našim bližním je velkou ostudou katolické církve.

- **3.2. Jaké radosti nám tyto popsané zkušenosti přinesly? S jakými potížemi a překážkami se potýkaly? Jaké rány odhalily? Jaké poznatky vynesly na světlo?**

Ujištění, že podobné otázky a životní problémy jsou společné pro většinu lidí. Zjištění, že většina na první pohled velkých problémů je zanedbatelná, nebo lehce odstranitelná ve srovnání se zanedbáváním budování dobrých vztahů s bližními a tím pádem i s Bohem. Neutěšená situace rozvedených manželů v rámci katolické církve je výsledkem předsudků vycházejících z balastu církevních tradic a lidských konstruktů zakotvených v kanonickém právu přímo odporujících Božím slovu.

Rozvod, naděje, pokora.

- **3.3. Kde v těchto zkušenostech zaznívá hlas Ducha Svatého? Co od nás Duch Svatý žádá? Co je již dobré a má být jen potvrzeno, kde je třeba změn, jaké kroky mají být učiněny? Kde nacházíme shodu? Jaké cesty se naší místní církvi otevírají?**

V touze hledat Boha a naslouchat mu. Mnoho lidí v našem okolí hledá cestu k Bohu a taktéž mnoho lidí je ochotno naslouchat a tím obohacovat obě strany.

Nevidíme žádnou smysluplnost v odpírání svátostí rozvedeným, kteří nejvíce potřebují Boží posilu a naši podporu. Jsme smutní z toho, jak se na rozvedené dívá mnoho kněží, věřících i kanonické právo, nebereme si k srdci Ježíšovo učení "Kdo jsi bez viny, hod' první kamenem".

Nesudme, odpouštějme.

- **3.4. Jaké sny, přání a touhy máte ohledně své místní církve?**

Aby byla solí a kvasem pro svět kolem nás. Aby ukazovala Boha milujícího a štědrého. Až dospějeme k tomu abychom byli schopni říci jemu i sobě: "Nikoli co já chci, ale co ty chceš".

Být lidem sestrou a bratrem.

- **4.1. Téma, popř. témata, která jsou pro vás důležitá a má se o nich dozvědět pan biskup.**

Patrně nejzávažnější problém dnešní církve je situace sester a bratří, jimž je odpírán přístup k svátostem z důvodu soužití nedovoleného kanonickým právem. Jedná se především o osoby, jimž se nepodařilo udržet platně uzavřené manželství, ale i osoby, kteří s nimi spolují.

• **4.2. ZÁVĚR KE ZVOLENÉMU TÉMATU**

V každém vikariátu by měly být dostupné kurzy pro budoucí manžele na úrovni např. letohradské farnosti, kde tyto kurzy vede farář Václav Vacek.

Je žádoucí, aby byli správcové farností a vikariátu v tomto směru instruováni, úkolováni, povzbuzováni a kvalitně školeni, aby dokázali rozpoznávat duchovní dary dané jednotlivcům ke službám na tomto poli, rozvíjet je a využívat.

Církvi nepřísluší soudit rozvedené, má být těmto lidem nápomocna i tím, že jim nebude klást lidské překážky k Boží pomoci.

Vzdělávání, pomoc, neodsuzování.

• **Příspěvky jednotlivých zúčastněných:**

Myslím, že by bylo dobré být více vstřícní a otevření k lidem, kteří nezapadají do nějakého "předepsaného" profilu. Abychom nesoudili, neodsuzovali..., ale aby u nás našli porozumění. A nejde jen o rozvedené, o kterých se pořád mluvilo. Ano, jsem pro, aby měli možnost přistupovat znovu ke svátostem, aby bylo vždy ke každé osobě přistupováno s porozuměním (od kněží) a věřím, že to tak na mnoha místech je. Ale aby nebyli odsuzováni ani od nás věřících, že se koukáme na ně skrz prsty. Takže více lidskosti. Vždyť Ježíš Kristus tu je pro nás všechny - pro nás hříšníky.

Také mi přijde, že se málo ve farnosti známe. Že nevíme o problémech jiných - i existenčních - jako farnost bychom mohli konkrétní osobě, rodině pomoci... A to je také o naslouchání, důvěře....

• **Rozvody**

Lidštější, možná více individuální řešení rozvodů a následné umožnění nejen svátostí, ale i případného dalšího sňatku (1 či dva...) Je snad rozvod horší než vražda? I vrah dostává 2. šanci, proč ne rozvedení? Často jim bylo ublíženo někým druhým a ještě za to nesou další trest - navíc v podobě zákazu svátostí apod.

Podoba zpovědi, vzdělání zpovědníků

Na vyřešení "problému" nestačí odříkat několik modliteb! Je třeba se k mé slabosti postavit čelem ("Jdi a více nehřeš...")

Od zpovědníka očekávám více (modlitba je skvělá, ale často nedostatečná). Chci radu co dál, jak se k problému postavit. Nemusí být úplně konkrétní. Zpovědník by měl naznačit či ukázat cestu, nebo směr. S tím souvisí vzdělání např. v oboru psychologie. Do jaké míry jsou budoucí kněží vzděláváni v této oblasti. Pokud ano, stačí to?

o Eucharistická a Mariánská úcta.

o Růženec + půst.

- Umožnit za určitých podmínek přístup ke svátostem rozvedeným lidem

- Otevřít církev veřejnosti, nemyslet si, že to půjde obráceně

- Najít cestu komunikace s menšinami

Potřeba přehodnocení postoje církve k rozvedeným. Méně moralizování a příkazů, více empatie a hledání způsobů, jak situaci řešit (v církvi, v životě...) a postupně se znovu plnohodnotně zapojit do chodu církve (včetně přístupu ke svátostem případně možnosti uzavření dalšího sňatku).

Myslím, že naše rozpravy zřetelně ukázaly nakolik palčivý, možná vůbec nejzávažnější problém dnešní církve je situace sester a bratří, jimž je odpírán přístup k svátostem z důvodu soužití nedovoleného kanonickým právem. Jedná se především o osoby, jimž se nepodařilo udržet platně uzavřené manželství, ale i osoby, kteří s nimi spolují.

Pochopitelně je obzvláště třeba napřít síly k pomoci manželům, aby k takovým situacím docházelo pokud možno co nejméně. Mám za to, že toto by měla diecese přijmout jako svůj

prvořadý úkol. Manželství, vztah muže a ženy je totiž jedním ze základních určení člověka. Jako muže a ženu, doslova jako samce a samici, je přece Stvořitel stvořil, aby právě tak byli Jeho obrazem ve stvoření (Gn 1:27). Vztahem ženich – nevěsta také Boží slovo ukazuje vztah Hospodin - jeho lid, Kristus – církve. Manželství, vztah muže a ženy se vším, co k němu náleží, je tak jednou z nejlepších věcí, které nám Stvořitel dává. Proto je trvale cílem urputných útoků nepřítele, jemuž příznačně říkáme ďábel – diabolos – rozdvojitel. Corruptio optimi pessima! Myslím, že tomuto veledůležitému poli duchovního boje není dosud příznána náležitá priorita, kterou zasluhuje.

Již kvalita přípravy snoubenců má velmi kolísavou úroveň, v podstatě farnost od farnosti. Jako určitý vzor toho, jak by to mělo vypadat lze asi uvést kursy pořádané letohradskou farností za vedení bývalým tamějším farářem Václavem Vackem. Bylo by žádoucí, aby se kursy takové úrovně staly pravidlem alespoň v každém vikariátu.

Také během trvání manželství potřebují manželé maximální podporu a pomoc zvláště v situacích intenzivních ataků nepřítele. Podle své vlastní zkušenosti pochybuji, že se duchovní hodnotě manželství dostává ze strany tzv. duchovních správců náležité pozornosti. Bude nepochybně velice žádoucí a užitečné, budou-li správcové farností a vikariátu v tomto směru instruováni, úkolováni, povzbuzováni a kvalitně školeni, aby dokázali rozpoznávat duchovní dary dané jednotlivcům ke službám na tomto poli, rozvíjet je a využívat. Když už dojde k rozpadu soužití manželů, mělo by být samozřejmé, že nejde jen o selhání jich samotných, ale i těch, kteří jsou posíláni, aby jim pomáhali. Také by mělo být zřejmé, že je třeba hledat způsoby a cesty, jak umožnit nadále plné společenství v církvi a ne se spokojovat s často alibistickými, zjednodušujícími odůvodněními, proč takové společenství odpírat. Jak jedná dobrý pastýř, když se mu jedna ovce ze stáda zatoulá?!

Mám důvodnou pochybnost, zda lze zmíněné potřebě vysokého nasazení na tomto poli duchovního boje dostat se současným v podstatě z dob Marie Terezie pocházejícím uspořádáním tzv. duchovní správy.

Krise identity římskokatolické církve a jedinice v ní a mimo ní

Církve se v posledních letech potýká s řadou problémů, zejména jde o sexuální skandály, otázku kněžského celibátu, civilně znovusezdaná manželství, homosexuály a konečně polarizaci společnosti na očkované a neočkované proti nemoci Covid 19.

Církve a lidé v ní se ocitají pod mnohými vrstvami různých církevních úprav během staletí.

Chceme-li se dobrat nějakého řešení je potřeba vrátit se zpět. Pan profesor Halík toto doporučuje ve svém proslovu k synodální diskuzi. Avšak budu panu profesoru Halíkovi oponovat v tom, že je třeba se vrátit přes různá období až k Tridenteskému koncilu.

To je málo. Je třeba se vrátit až k dobám apoštolským a k samotnému Pánu Ježíši, neboť on je jedinou hlavou církve.

Všechny problémy se potom vyřeší s jeho pomocí.

Za příklad můžu uvést pravoslavnou církev, kterou římskokatolická církev uznává jako sesterskou, a která se tímto řídí.

Příklady z pravoslavné církve:

Celibát – kněží se mohou ženit

Sexuální skandály – v pravoslavné církvi se zřejmě též vyskytují, ale jsou to přestupky jednotlivců – není to plošný problém

Homosexuálové – homosexualita je považována za odchylku od Božího řádu, kterou je potřeba uzdravit – jsem si vědoma úskalí tohoto tématu, proto, v případě vaší nevole se můžu problematice věnovat podrobně – zkoumám tuto problematiku asi pět let

Znovusezdaní – rozvedení se mohou znovu církevně seždat (výjimečně jsou dovoleny až 3 sňatky za život)

Očkovaní a neočkovaní – pravoslavná církev nabádá k tomu, aby lidé v dnešní době hledali vnitřní pokoj – otázku vakcinace neřeší jako církevní otázku

Další řešení nalézá profesor Halík v akademických a mezinárodních diskuzích. Ani v tomto s ním nesouhlasím. Právě naopak. Jestliže se chceme dobrat pravdy, musíme hledat Boha (neboť Bůh je pravda). Musíme začít každý sám u sebe, u sebepoznání. U své vlastní identity. Ptejme se: Kdo jsem? Kam kráčím? V co věřím? O tomto je potřeba hovořit sám se

sebou i s druhými. Druzí mi mohou na cestě k Bohu pomáhat – to je ten pravý úkol církve – vzájemně se podporovat a uzdravovat od hříchu. Dle mého názoru by se měli věřící pravidelně (či alespoň občasné) setkávat v malých modlitebních skupinách (vezměme si příklad z apoštolů – bylo jich 12 – skupinky by mohly být i menší). Tam bychom se měli společně pokorně modlit a hledat Boha - hovořit o opravdových problémech ve svých životech – ne o pseudoprobλέmech. (lidé v těchto skupinách by si měli být nějak lidsky blízcí – nemělo by jít o formální setkávání, tak jak je známe ze současné církve)
Chtěla bych se zabývat jedinci, kteří nějakým způsobem chtějí žít ve víře. Neřeším tedy otázku hledajících a „ateistů“. Zaměřím se na rozvedené rodiny, protože s tímto problémem mám vlastní zkušenost.

I zde opět platí, že se jedinci nachází pod vlivem mnohých církevních úprav učení. Jak víme, v dnešní společnosti se právem hovoří o krizi rodiny. Mluví se o vysokém procentu rozvedených rodin. Rozvod je obrovskou zátěží pro všechny členy rodiny a rozhodně není správný. Ovšem řešení dle mého názoru není odsouzení, ale uzdravení. Nikdo nevstupuje do manželství s úmyslem se rozvést (nemluvím zde o fingovaných manželstvích apod.). Často se rodina rozbije právě lidem, kteří sami zažili v dětství nějaké zranění. Rozvedení si sami nesou obrovskou zátěž a jsou potrestáni až do konce života těžkostmi, které rozpad rodiny přináší – zejména pak při výchově dětí. Je jasné, že právě děti rozvod těžce nesou. Tím, že budeme jejich rodiče odsuzovat a nepomůžeme jim – tím opravdu dětem z rozvedených rodin nepomůžeme – spíše je to bude stigmatizovat.

Současná praxe v církvi je taková, že rozvedený jedinec se může obrátit na církevní soud se žádostí o anulaci. Pakliže církevní soud uzná, že je žádost oprávnění, sňatek anuluje a jedinec může znovu uzavřít sňatek a žít svátostně.

Když církevní soud toto neuzná, má jedinec dvě možnosti – buď žít do konce života v celibátu a svátostně nebo se civilně znovu seždat a žít bez svátostí. Zda u církevního soudu působí nebo nepůsobí Duch svatý, nechám na vašem úsudku. Uvedu vám čtyři příklady z praxe:

Můj příběh

Byla jsem civilně rozvedená, znovu jsem se vdala, vzala jsem si muže, který měl před tím církevní sňatek. Trpěla jsem úzkostnými stavy z předchozího rozvodu (i ze zranění z dětství), po sňatku jsem uvěřila v Ježíše Krista, modlila se k němu a on mě uzdravil od akutních nočních bolestí hrudi. Od té doby jsem se „ponořila“ do víry. Zjistila jsem, že nemůžu ke svátosti smíření a přijímání. Tak jsem věřila v Ježíšovu lásku, že jsem nemohla uvěřit, že by mě odmítl. Téměř rok jsem zvažovala žít s manželem v celibátu. Ale máme spolu tři syny a viděla jsem, že doma není pro děti dobrá atmosféra. Tak jsem problém začala řešit s knězi. Názory byly různé. Konečná instance ale byla, že mám žít s manželem v těžkém hříchu, protože celibát se kvůli rodině nedoporučuje. Mám si počkat až budu stará a pak budu chodit ke svátostem. Toto je opravdu řešení???

Příběh opuštěné matky

Byla církevně seždána a v manželství se narodily 3 děti. Manžel ji poté opustil, protože „šel hledat sám sebe“ a už ho nikdy neviděli. Na děti nějakou dobu neplatil. Matka zůstala sama s dětmi bez prostředků. Když přišla za knězem a řekla mu, že se chce znovu vdát, aby nebyla s dětmi sama. Řekl jí, že jí nemůže doporučit, aby byla sama. Ale prostě co se dá dělat. Bez svátostí...

Příběh ženy, která uvěřila

A do třetice příběh podobný tomu mému. Paní se civilně vdala za muže, který minulý manželství uzavřel církevně. Po svatbě uvěřila. Do církve nemůže být přijata. Důvod je jasný – „nemůže být pokřtěna, protože křtem by automaticky spadla do těžkého hříchu. Pro takovou ženu je lepší žít mimo církev.“ – citace v uvozovkách jsou citace kněze, kterého jsem se na problém ptala.

Manželé

Manželé jsou z naší farnosti, jsou spolu přes třicet let. Chodí pravidelně do kostela a k přijímání s prstem na ústech. Jeden z nich má od církevního soudu zneplatnění a druhý ne. Dostala jsem tyto manžele od kněze za příklad, jak to má vypadat. Prý jsou spokojeni. Když jsme se jich s manželem ptali, zjistili jsme, že se cítí být vyloučeni ze společenství.

Na závěr jen citace slov svatého Gorazda (český pravoslavný biskup z první republiky):
farizejích (pozn. velmi zkráceno)

„Farizej nebyl špatným člověkem. Byl to člověk pořádku. Předpisy zákona ať náboženského, ať občanského zachovával. Kolik křesťanů se mu nevyrovná! Pravidelně docházel na bohoslužby – k tomu je potřeba silné vůle. Farizej zachovával věrnost v manželství. Neutlačoval a nepoškozoval své bližní. Farizej přispíval značnými financemi na církev. Kolik křesťanů zůstává za ním v těchto ohledech! A přece!

A přece Spasitel s oním farizejem nebyl spokojen. Farizej byl mužem zákona a povinnosti, byl mužem poctivým, disciplinovaným a snaživým, ale v měřítku Kristovu přece nedostačoval. On byl dobrým židovským národovcem, byl dobrým židovským církevníkem, byl člověkem mravným, - ale přitom scházelo mu to, co tvoří podstatnou a nejkrásnější součástku náboženství. To je ten pocit, to je to vědomí vlastní nedokonalosti. To je to, co člověka nutí, aby se Bohu klaněl a aby se Bohu kořil.

Vystoupil Jan Křtitel a první, co činil, bylo, že kázal pokání. Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Boží. A Spasitel náš Ježíš Kristus začal své působení taktéž tímto kázáním: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské“ (Mt 4,17)“

Krise rodiny a možnost uzdravení

Milování bratří a sestry v Kristu, jako křesťané zažíváme při bohoslužbách proměnění chleba a vína v tělo a krev našeho Pána Ježíše Krista. Pán Ježíš naznačil zcela jasně obětní význam svaté eucharistie slovy, že jeho svátostné tělo jest lámáno a jeho svátostná krev jest vylévána a obojí dáváno k požívání na odpuštění hříchů.

Svaté přijímání je nevyhnutelně potřebné, neboť Pán Ježíš řekl: „Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí krve jeho, nemáte života v sobě.“ (Jan 6,53)

V případě znovusezdaných manželství musím ještě jednou podotknout, že se nejedná o obhajobu rozvodu. Mluvila bych spíše o uzdravení od hříchu. Vůbec nechci zpochybňovat slova z Bible: „co Bůh spojil, člověk nerozlučuj“, ale je třeba zdůraznit, že je to odpověď na otázku farizejů: „Je dovoleno z jakéhokoli důvodu propustit manželku?“

Svět není dokonalý a církev „pracuje s hříchem“. Znovu bych chtěla upozornit, že existují manželství, která jsou anulována církevními soudy. Někteří věřící ani nechtějí podstoupit tento proces, protože jim připadá nedůstojný – sama znám tři takové znovusezdané páry (jedna rodina chodí do kostela, dvě rodiny nechodí, protože si připadají v autu). Někteří podají žádost o anulaci a výsledky jsou dvojí: původní sňatek je zneplatněn nebo původní sňatek není zneplatněn. A právě na tento problém jsem chtěla poukázat. Je to právě církevní soud, který rozhoduje o osudech členů celých rodin (často nemalých). Opravdu si myslíte, že církevní soud vidí do svědomí všech zúčastněných na procesu? Myslíte si, že u církevního soudu nemůže dojít k justičnímu omylu? (pozn. pravoslavná církev toto nezkoumá – netroufá si odsuzovat a posuzovat vnitřní rozpoložení zúčastněných, ovšem další sňatek je ve smyslu pokání!!!) uzdravování bych chtěla mluvit i u problematiky LGBT osob (tedy leseb, gayů, bisexuálů a transgender osob). Je to velmi ožehavé téma a já sama jsem se při hledání řešení asi během pěti let několikrát ztratila. Ještě před pár dny jsem se ptala sama sebe: „Co s tím?“ A vlastně mi došlo, že jsou to lidé, kteří jsou zraněni. Zranění bývá někdy docela zřejmé – vyplývá často z problematických vztahů s rodičem nebo náročnou rodinnou situací. Mnohdy jsou příčiny ale i velmi skryté (viz příběhy v knize autorky Leanne Payneové viz níže). Není to jen naše neschopnost odhalit příčinu takovýchto zranění? Jsem přesvědčená, že i zde se jedná o krizi identity jedince. Zajímám se o tuto tematiku, protože jsem chtěla přijít na kloub tomu, proč jsem „v jednom pytli“ s homosexuály v církvi. A pak mě nit dovedla až na začátek mého obrácení. Když jsem se modlila za uzdravení naší rodiny – vycházela jsem z konkrétních modliteb Leanne Payneové (zakladatelky pastorační péče, která poskytuje službu modliteb za uzdravení – v češtině bylo

vydáno několik jejich knih). Modlitba není v této knize určený text – je to vnitřní hledání sama sebe – ruku v ruce s modlitbou k Pánu Ježíši. Vlastně to byla kniha svědectví o uzdravování osob LGBT (kniha mě nejprve velice pohoršila, pak jsem se ponořila do textu a byla fascinována svědectvími o uzdravení – a pak jsem se sama uzdravila – nemám tedy pochyb!!!) Já i autorka Leanne Payneová jsme měly ale něco společného s osobami LGBT, přestože jsme tyto sklony nikdy neměly. Potřebovaly jsme obnovit osobní identitu. Autorka stejně jako já vyrůstala bez otce a hluboce ji to poznamenalo – dvakrát se rozvedla a nakonec zůstala v pastorační službě.

Velice rozuměla svým klientům, protože ve svém nitru prožívala vlastně to stejné. Ester Janečková založila sdružení „S barvou ven“. Příběh jejího synovce mě osobně velmi zasáhl a rozhodla jsem se „bojovat“ za homosexuály v církvi. Hledala jsem a hledala, ale asi po roce jsem vše dala k ledu, protože jsem nenašla nikde ani v Bibli ani v rozhovorech s kněžími podporu mé domněnky. Nedávno jsem si jednotlivé příběhy sdružení „S barvou ven“ pročítala – dle mého je naprosto zřejmé, že měli v dětství neurovnané rodinné vztahy. Nemyslím si, že by to byli lidé nemocní, ale ZRANĚNÍ. Zde vám mohu ještě napsat osobní svědectví toho, že jsem zažívala podobné vnitřní zranění jako tito jedinci. Přesto jsem se nikdy jako LGBT necítila. „Vzpomínám si, že jsem se v dětství situovala spíše do chlapecké role. Dělal jsem různé drobné opravy na domě a na zahradě jsem pracovala ráda se sekyrou a kosou. V pubertě jsem milovala bundy s pánskou náprsní kapsou, která mi přišla naprosto skvělá. Jezdila jsem na pánském kole po svém dědečkovi – dámské jsem odmítala jako výraz slabošství. Neinklinovala jsem k panenkám – chovala jsem se k nim spíše barbarsky. Moje největší přání k vánocům bylo autíčko na dálkové ovládání – dostala jsem ho. Vůbec jsem si neuměla představit, že bych byla jednou matka. Dokonce jsem trpěla někdy nočními můrami, kdy se mi zdálo, že se měním v chlapce. PŘESTO mě nikdy nenapadlo, že bych byla LGBT. Ono se to tenkrát teda ani nenosilo. A jsem ráda, že mě to nikdy nenapadlo. Kdybych si četla dnešní příspěvky, asi bych o sobě pochybovala. Vůbec nevím, kam by se můj život ubíral. Vše mělo úplně jednoduché a jasné vysvětlení: Prostě mi chyběl táta, který mi zemřel, když mi byl 1 rok. To je celé. Ale teď k tomu, jaký přístup zažívají tito zranění lidé v církvi. Přestože se už jasně říká, že se musí s těmito lidmi zacházet opravdu citlivě, stále narážím na příběhy lidí, kteří se svěřují s tím, že jim kněz řekl, že homosexuální uvažování je hřích. JENŽE homosexuálové jsou lidé, kterým ublížil někdo jiný – hřešil někdo jiný!!! (křesťanské rodiny nevyjímaje)

Těžký hřích: Skutek, který má za předmět závažnou věc, je spáchán s plným vědomím a svobodným souhlasem. Myslíte si, že jsou tito lidé v těžkém hříchu?

Začněme se na lidi LGBT dívat, jako na ty, kteří potřebují najít svoji identitu a potřebují uzdravit. Potřebují ZAŽÍT PŘIJETÍ a UZDRAVIT!!! To vyřeší krizi rodiny – přijetí a uzdravení, ne odsouzení! Je to běh na dlouhou trať, ale začněme!

Já potřebuju Pána Ježíše Krista a pomoc ostatních. A vy?

téma: 2.2 Naslouchat

Naslouchat znamená otevřít se druhému člověku, nebo přinejmenším být ochoten s respektem slyšet jiný názor.

Naslouchat = všímat si a vnímat přítomnost lidí kolem a právě vedle mě (v kostele i mimo kostel) a být s nimi.

Bůh promlouvá skrze druhé

V církevní hierarchii je váha slova laiků velmi omezená a komunikace jednosměrná. To co ve farnosti **komplikuje naslouchání** – je **omezená možnost** žít opravdové **společenství**.

Nescházet se pouze při Mši sv. Jako řešení se nabízí, **tvořit menší společenství**, zahrnující všechny skupiny dětí a mládeže, manželů a rodin, nezadaných středního věku i seniorů. Mít k dispozici společný prostor s dostatečnou kapacitou pro setkávání.

Vidíme jako potřebné:

Naslouchat potřebám mladých rodin s dětmi.

Naslouchat kritickým názorům mimo církev = zastávat postoj, který neodsuzuje a nepůsobí tvrdě, zákonicky.

Naslouchat rozvedeným a znovu sezdaným – přijmout je, neodsuzovat a neodpírat jim svátosti.

Mlčící většina se odváží promluvit teprve až pocítí, že se o ni skutečně zajímáme.

Zkušenosti, které jsme v naší farnosti se synodalitou udělali:

Zažili jsme radost, z vůle vykročit na novou cestu.

Radost z otevřenosti, vzájemné úcty a důvěry ve skupině.

Radost z opravdového naslouchání ve skupině = Jde to!

Vnímáme tedy jako **důležité:**

Nabízet aktivní (osobní) **účast na pastorační radě** – pokud má kdokoliv nějaké přání, podnět.

Aby **pastorační rada** a její členové byli **účinnými prostředníky** mezi farníky a duchovní správou.

Komplikace a nedostatky:

Jsme **zatvrzelí**, chceme většinou prosazovat svou a názory druhých překřičíme

Je důležité, aby duchovní **naslouchali pastoračním potřebám** farníků a nebáli se jich

Je dobré více **zapojovat farníky (laiky) do slavení liturgie** (být tomu otevřeni) a vybízet k tomu i další, nebo je motivovat svou účastí.

Pouhá účast na mši Svaté, kde jsme jen sami za sebe, nepřispívá ke společenství.

Málo příležitostí se setkávat

Nepomáháme spoustě **potřebným**

Neodpouštěné křivdy z minula

Vidíme překážku v pasivní, **mlčící většině farníků**.

Vnímáme překážku na straně administrátora farnosti – **přílišnou opatrnost k novým věcem a strach z problémů** a komplikací.

Vnímáme nutnost **většího vzájemného respektu** = jen to je cesta, jak pohnout k vyjádření mlčící většinu

Sny, přání a touhy, které máme o své místní církvi:

Tvořit **opravdové, pravdivé vztahy v prostředí důvěry!**

Vytvořit fungující **farní společenství, kde má každý své místo**.

Mít k dispozici **společný prostor** s dostatečnou kapacitou **pro setkávání**

a **častější příležitost** k setkávání.

Naslouchat **potřebám a problémům mladých rodin s dětmi**

Vytvořit další příležitost - virtuální **platformu**, kde bude možno **sdílet nápady, přání a návrhy**.

Častější příležitost k setkávání (farní den) vícekrát za rok,

Farní sněm – setkání všech lidí z farnosti (pokud možno) a umožnit kultivovaným způsobem představit své názory, náměty, přání a připomínky.
Společný den smíření.

ZÁVĚR K TÉMATU

Farnost je příliš velká skupina lidí. Farní život i duchovní růst a formace je efektivní a fungující zejména v menších seskupeních. Proto vidíme jako důležité tvořit v místě menší společenství, kde je možné vytvořit opravdové prostředí otevřenosti a důvěry, nutné pro naslouchání. Nebojme se také otevírat novým cestám.

téma: 2.3 Naslouchat

V naší skupince jsme společně došli k závěru, že je důležité se setkávat, sdílet se a vzájemně si naslouchat. Každý z nás může svým pohledem, názorem nebo zkušeností obohatit druhé, ale podmínkou k tomu je vytvoření takového prostoru, kde převládá atmosféra přijetí, bezpečí, bez odsuzování, hodnocení nebo následného pomlouvání. Právě naslouchání a sdílení je činnost, kterou se musíme stále učit a zdokonalovat se v ní.

Během sdílení zazněly návrhy různých možností a forem sdílení. Všechny směřují k tomu, abychom se jako farníci více poznali a tím mohli vytvářet jednu velkou rodinu. Dále byla vyjádřena touha se více otevřít veřejnosti a pozvat i ji do farnosti a do kostela.

Návrhy možností:

Vytvořit diskuzní buňky nebo debatní večery na různá témata, třeba i pro hledající.

Podporovat všechny formy setkávání v rámci farnosti (kromě fungujících společenství vytvořit např. farní buňky, podporovat modlitební tria).

Nechat co nejvíce otevřený kostel i mimo mše, pokud to je možné (využít kostela jako prostoru pro ztišení a duchovní občerstvení uprostřed hlučného centra, venkovního spěchu).

Vytvořit a pozvat veřejnost na komentované mše/mše pro hledající, které by lidem, kteří nejsou běžnými návštěvníky kostela, přiblížili liturgii a její smysl (vybrat vhodné načasování, např. advent, noc kostelů, zvat na tyto mše např. pomocí sociálních sítí apod.).

Akce v kostele pro veřejnost – naslouchání Božímu slovu s výkladem bez liturgie při různých svátcích (Sv. Václav, Velikonoce).

Přivítání na mši před kostelem, všímat si nově příchozích (farníci), rozloučení po mši s návštěvníky, pokud je čas.

Kávy po kostele více využívat k vzájemnému seznamování.

V kostele k dispozici pro veřejnost vhodné citáty z bible pro povzbuzení, útěchu (např. Roličky v košíčku).

Otevřít faru pro veřejnost – využít k tomu farní zahradu, půdní prostory.

Počítat s využitím budovaného spolkového domu pro různá setkávání (např. kurz Alfa).

téma: 2.4 Naslouchat

Bůh k nám může mluvit skrze druhé lidi i skrze ty, které ignorujeme.

Na farní radu může a chodí i lidé, mimo zvolené do farní rady - je možnost mluvit, napsat.

Neumíme naslouchat bez předsudků a připravujeme odpovědi - snažíme se na tom pracovat a zlepšit se.

Od lidí mimo církev kritické názory na církev často neslyšíme, spíš je jim lhostejná. Charitu oceňují.

V naší místní církvi se minoritám věnují spíše jedinci nebo Charita.

Jsme ochotni slyšet jiné názory, zkušenosti, rozšířit svůj pohled na věc.

Dobře jsme si popovídali, potykali si s dalšími lidmi.

Vzájemné sdílení, modlitba, Písmo svaté. Bolí velká rozvodovost farníků. Otevřená farnost, ale i pro nenápadný odchod bez rozloučení a s bolestí.

Děkujeme za milého a starostlivého pana děkana Zdeňka Kubeše i pana kaplana Františka Filipa. Děkujeme za pěkné dětské mše sv. u sv. Michala s rytmickou hudbou, kam jezdí i ze sousedních farností. Pěkné jsou i farní dny, Noci Kostelů, průvodcovská služba o prázdninách. Společenství mládeže a skauti s klubovnou na faře.

téma: 3.1 Ujmout se slova

V naší skupině zaznívala touha po tom, abychom ve farnosti žili více jako společenství. Abychom vzájemně vnímali jeden druhého a svoje potřeby.

Co by k tomu podle nás mohlo přispět:

Prostor na představení všech skupin, aktivit a čehokoliv, co ve farnosti během roku funguje. Každá skupina by se měla představit, vyjádřit, co dělá a co potřebuje, pozvat ostatní k účasti. S cílem, aby lidé věděli, co se ve farnosti děje, kde se mohou zapojit, s čím mohou pomoci, když budou chtít.

Přehled skupin i aktivit během roku by měl být na webových stránkách, kde by měla být vždy i kontaktní osoba za skupinu, co skupina dělá, co potřebuje případně a kdo se může zapojit, pro koho skupina je. Stejně tam vyvěšené na nástěnce v kostela. Představení by mohlo proběhnout jednu neděli po každé mši svaté, nejlépe na konci září nebo na začátku října. Prostor pro vyjádření svých názorů, potřeb, návrhů. Zavést například pravidelně možnost přednést tyto věci například na farní radě, v dotazníku, diskutovat na různá témata např. na farním dnu. Přišlo by nám užitečné, kdyby farníci byli vyzýváni k tomu říkat své návrhy a potřeby. Také aby byli vyzýváni k tomu respektovat návrhy ostatních, naslouchat si, nehodnotit, stejně jako bylo v metodice synodálních skupin.

Kněžím a všem, kteří vedou nějaké skupiny by mohlo pomoci další vzdělání v komunikační oblasti, sebezkušenostní, koučovací výcviky apod. Spousta nedorozumění vzniká pouze tím, že nám chybí dovednost dobře komunikovat.

Konkrétní návrhy na akce – křížové cesty během postní doby by mohli vést jednotlivé skupiny ve farnosti.

Zapojit farníky více do průběhu mše – např. přímluvy, mohou vkládat napsané na lístku při vstupu do kostela, případně posílat předem někomu, kdo připraví na mši.

Jaké sny, přání a touhy máte ohledně své místní církve?

Krásné, velké prostory pro setkávání, více různě zaměřených místností, zahrada. Rozvrh farní místnosti a možnost si místnost zarezervovat.

Jaké radosti nám tyto popsané zkušenosti přinesly? S jakými obtížemi a překážkami se potýkali? Jaké rány odhalily? Jaké poznatky vynesly na světlo?

Máme velkou radost ze samotného synodálního procesu, z toho, že takováto iniciativa vůbec v církvi vzešla i ze samotného nastavení komunikace a naslouchání v rámci jednotlivých setkání. Byli bychom rádi, kdyby se podobný formát komunikace podařil uvést do běžné praxe ve farnosti.

téma: 4.1 Slavit

Bohoslužba je středem našeho náboženského života. Představuje pro každého z nás setkávání se s živým Bohem v eucharistii. Necítíme ale potřebu změny současného misálu.

Slavení eucharistie je spíše úkon osobní zbožnosti. Síla společné modlitby věřícího lidu ale přispívá i k posílení osobní víry a je proto žádaná. Nedoporučujeme ale jakékoliv úkony v presbytáři, které by odváděly pozornost věřících od Kristovy nekrvavé oběti na oltáři.

Jak je prožívána svátost křtu ve farnosti?: Svátost křtu dospělých je ve farnosti ojedinělá událost, prováděná bez bližšího seznámení se s novokřtěncem.

Doporučení: Doporučovali by jsme drobné změny v účasti věřících v zavedeném pořádku mše. Možnost zapojení se laiků do čtení, zejména ve spojení s osobními intencemi. Ve farnosti není zavedena možnost osobních přímluv, zavedené přímluvy většinou nereflektují aktuální potřeby. Doporučujeme možnost zavést vkládání osobních přímluv.

Kde v těchto zkušenostech zaznívá hlas Ducha Svatého? Co od nás Duch Svatý žádá? Co je již dobré a má být jen potvrzeno, kde je třeba změn, jaké kroky mají být učiněny? Kde nacházíme shodu? Jaké cesty se naší místní církvi otevírají?

Nezůstat stát, nebát se více se otevřít Kristu. Jsme rádi, že máme ve farnosti 3 kněze, máme možnost bez omezení přistupovat ke svátostem a společnému slavení. Doporučujeme kněžím nezůstat jen u slavení mší, ale aktivně podporovat i další aktivity, zejména modlitební a vzdělávací. Doporučujeme kněžím aby kázání směřovali do spojení evangelií s aktuálními otázkami dnešní doby. Potřebujeme od kněze slyšet, co máme dělat a jak vnímat dnešní dobu

Bohoslužba je středem našeho náboženského života. Představuje pro každého z nás setkávání se s živým Bohem v eucharistii. Necítíme ale potřebu změny současného misálu. Slavení eucharistie je spíše úkon osobní zbožnosti. Síla společné modlitby věřícího lidu ale přispívá i k posílení osobní víry a je proto žádaná. Nedoporučujeme ale jakékoliv úkony v presbytáři, které by odváděly pozornost věřících od Kristovy nekrvavé oběti na oltáři.

Doporučení: Doporučovali by jsme drobné změny v účasti věřících v zavedeném pořádku mše. Možnost zapojení se laiků do čtení, zejména ve spojení s osobními intencemi. Ve farnosti není zavedena možnost osobních přímluv, zavedené přímluvy většinou nereflektují aktuální potřeby. Doporučujeme možnost zavést vkládání osobních přímluv.

Jak je prožívána svátost křtu ve farnosti?: Svátost křtu dospělých je ve farnosti ojedinělá událost, prováděná bez bližšího seznámení se s novokřtěncem. Doporučovali by jsme této slavnosti věnovat větší pozornost a prostor.

Kde v těchto zkušenostech zaznívá hlas Ducha Svatého? Co od nás Duch Svatý žádá? Co je již dobré a má být jen potvrzeno, kde je třeba změn, jaké kroky mají být učiněny? Kde nacházíme shodu? Jaké cesty se naší místní církvi otevírají?

Nezůstat stát, nebát se více se otevřít Kristu. Jsme rádi, že máme ve farnosti 3 kněze, máme možnost bez omezení přistupovat ke svátostem a společnému slavení.

Doporučujeme kněžím nezůstat jen u slavení mší, ale aktivně podporovat i další aktivity, zejména modlitební a vzdělávací. Doporučujeme kněžím aby kázání směřovali do spojení evangelií s aktuálními otázkami dnešní doby. Potřebujeme od kněze slyšet, co máme dělat a jak vnímat dnešní dobu.

téma: 4.2 Slavit

Představa skupinky o slavení bohoslužby: na začátku bohoslužby kněz začíná osobním přivítáním všech přítomných. Vyjadřuje radost že jsme přišli že nás rád vidí. Kázání směřuje ke všem skupinám dětem, mladým, dospělým. V době kázání sevšichni rozdělí do menších skupin, kde se probírají témata evangelia – dostáváme prostor pro komunikaci mezi sebou a tím se můžeme také navzájem lépe poznávat.

Je připravena vizualizace tématu, aby i děti byly vtaženy do děje, příběhu. Děti mají SKUTEČNÝ PROŽITEK ze společného setkání s kamarády v přítomnosti Boží při slavení eucharistie. Pokračuje se slavením skutečné hostiny. HOSTINA – AGAPÉ uprostřed setkání tak jak to zavedl Ježíš a jak o tom čteme v Evangelium. Přejchod od vrcholu symbolické hostiny Eucharistie k reálné hostině, která opět dává prostor pro komunikaci, sdílení, poznávání sebe navzájem.

Bohoslužba je nyní jak divadelní hra, na kterou se pasivně díváme, posloucháme, ale aktivně se nemáme šanci zapojit. Hlavně pro děti je stávající forma neuchopitelná, nerozumí jí, nemají zde prostor pro vlastní vyjádření, ani pro komunikaci s ostatními dětmi, musí jen poslouchat a mlčet.

Hlavní otázka – synodalita místní církve

V rámci naší skupinky jsme prožili krásné a soudržné společenství. Uvítali bychom přístupnější interaktivní přípravy pro předmanželské páry. Trápí nás překážky předsudky a chování, které brání změnám a novému přemýšlení. Chceme zapracovat na lepším vnímání církve jako instituce. Chceme větší otevřenost vůči veřejnosti pořádat akce scházet se.

Že nám je dobře při společném setkávání. Žádné potíže jsme nevnímali. Poznatkyjsou takové, že ve farnosti žijeme málo jako společenství, nedělní bohoslužbanestačí k tomu abychom se lépe poznávali, není zde prostor. Bolestí je přiznání nás všech otců od rodin, že velká část dětí má nechuť navštěvovat bohoslužby.

Hlas Ducha Svatého vnímáme v tom, že slavení bohoslužby je AGAPÉ a proto by to měla být i REÁLNÁ HOSTINA s možností sdílení a vzájemné KOMUNIKACE během bohoslužby. Děti potřebují ZAŽÍT sounáležitost, potřebují PROŽITEK. Děti při bohoslužbě chtějí něco ZAŽÍVAT a nejen sledovat.

Proměnit faru v komunitní centrum pro nejširší veřejnost. Aby zůstal kostel otevřený celý den pro všechny. Otevřít faru a kostel pro veřejnost jako duchovní místo. Aby farnost více prezentovala čím může být prospěšná ve svém městě.

Co se do formuláře nevešlo

Více podporovat neformální setkání farností, diecézí, celosvětové církve. Otvírat církev více veřejnosti, nevěřícím. Aby přijížděl pan biskup více mezi farníky a byl s nimi v intenzivnějším kontaktu. Je důležité vzdělávání kněží, rozvíjení jejich komunikačních a prezentačních schopností, zajistit mentoring a koučink.

4.2. ZÁVĚR KE ZVOLENÉMU TÉMATU či ZVOLENÝM TÉMATŮM.

Formu slavení bohoslužby je nutné přehodnotit a najít nové formy, které budou lépe vystihovat bohoslužbu jako slavení hostiny s prostorem pro živou komunikaci všech přítomných. Dětem přiblížit takovým způsobem, aby zde něco zažily a umožnit jim skutečný prožitek nejen pasivní sledování.

téma: 4.3 Slavit

Stručný závěr k zvolenému tématu

Liturgie, zvláště pak mše sv. je pro nás základem prožívání života s Bohem. Důležité je však pro nás i společné setkávání při různých příležitostech a to i při pravidelném úklidu kostela. Upřednostňujeme účast na mši sv., ale považujeme za potřebné vytváření společenství při práci pro kostel, účasti na přednáškách s náboženskou tematikou, různých oslavách ve farnosti (pouť, posvícení, první sv. přijímání atd.)

Služby a aktivity při „Slavení“ by bylo vhodné více rozvinout v těchto oblastech:

- zapojení více dětí do ministrantské služby-pravidelná práce duchovních s ministranty
- dát si práci se zapojením ochotných věřících pro čtení epištol a přímluv
- zapojení více mládeže do pěveckého sboru a společenství - oslovit, vybídnout ostýchavé, váhající "zdraví nepotřebují lékaře, ale nemocní"
- v zapojení nově příchozích- jsme málo aktivní a nejsme k tomu vedeni
- svátost křtu udělovat (až na výjimky) při nedělních bohoslužbách
- používat více přímluv, týkajících se místního společenství

Jaké zkušenosti v naší místní církvi (farnosti) jste se synodalitou udělali?

Neumíme oslovit ty, kteří jsou ostýchaví, málo aktivní. Nejsme připraveni a vedeni k aktivnímu apoštolátu, jsme ve věci víry většinu uzavřeni. Těžko hledáme nové možnosti jak jít "Společně na cestě". Potřebujeme se více setkávat mimo kostel-více využívat farní prostory včetně zahrady za farou.

Jaké radosti vám společné setkávání přineslo?

Společné přirozené setkávání a oslava Boha. Možnost sdělení svých osobních zkušeností-zážitků a názorů. Možnost osobně se zapojit do potřeb farnosti.

Ve farnosti je mnoho dobrých aktivit: farní den, společenství mládeže, farní káva, pěvecký sbor mládeže a dospělých, mše sv. pro děti, komentované prohlídky kostela, noc kostelů, kurzy alfa, úklid a údržba kostela, farní výlety, prohlídky betléma pro školní mládež, atd. Je třeba v tom vytrvat a rozvinout potřebné.

Jaké sny, přání, a touhy máte ohledně své místní církve?

Více se věnovat mládeži a dětem a to především těm, kteří jsou ostýchaví a málo aktivní. Zapojit teologicky vzdělané osoby do vyučování ve školách (výuka etiky), v zájmových kroužcích, na přednáškách atd. Větší znalost bible. Pravidelné setkávání seniorů. Realizovat uvedené v první části „Stručný .....“.

Co navrhuje, aby se dozvěděl pan biskup?

Směřovat duchovní a zasvěcené osoby včetně formace bohoslovců, aby se řídili heslem papeže Františka: "Vyjít ze sakristie a budovat polní nemocnice" či slovy písma, "Zdraví nepotřebují lékaře, ale nemocní". Udělovat křest až na výjimky vždy při společných bohoslužbách - nejlépe v neděli. Otevřít pro veřejnost farní kostely, nebo alespoň předsíně a to minimálně v době prázdnin. Zapojit teologicky vzdělané osoby do vyučování ve školách (výuka etiky), v zájmových kroužcích a na přednáškách pro veřejnost.

téma: 5.1 Spoluzodpovědnost za misijní povolání

Přáli bychom si, aby v každé farnosti byli jeden či dva lidé trvale žijící ve farnosti (typicky mladý manželský pár), kteří zprostředkovávají kontakty na akce pro mládež, které jsou pořádány vikariátem či biskupstvím. Aby cíleně vyhledávali jedince z šedé zóny a nabízeli jim tyto akce, aby mohli najít vrstevníky a partu, která s nimi taktéž věří v Boha.

Rádi bychom zlepšili život v naší farnosti otevřením se pro nové lidi (šedou zónu i lidi z venku) pořádáním diskusních večerů na široké spektrum témat.

Laici by si měli uvědomit svou odpovědnost za šíření slova Božího. Těžko rozšíříme naše řady, když prvním setkáním člověka s námi bude účast na běžné mešní liturgii. Považujeme za lepší v první řadě představit naše společenství a až poté liturgickou praxi.

Jsme přesvědčeni, že texty produkované církevními autoritami jsou napsány odborným jazykem (vnitrocírkevní slang), kterým běžný farník nemá šanci porozumět.

Jsme velmi rádi, že náš duchovní pastýř podporuje společenský život ve farnosti (farní káva, oslava vzkříšení, novoroční přídělek). Budeme se snažit tuto inspiraci podpořit novými variantami (farní rafty, cyklovýlet, šlapadla na Špince, výlet atd.).

Jsme přesvědčeni, že každý z nás může šířit slovo Boží v prostředí, kde se běžně pohybuje (např. škola, práce, rodina) a svým jedinečným způsobem.

téma: 6.1 Vést dialog v církvi a ve společnosti

Dialog v našem církevním společenství se plně nedaří
Při rozmlouvách jsme dospěli k tomu, že je potřebné s pokorou pochopit
názor druhého

Farní rada

Základní platforma dialogu věřících ve farnosti je funkční PFR

Farníci by měli být informováni o termínech jednání farní rady, plánu projednávaných témat a
měli by být vybízeni k podávání námětů

Možnosti účasti na soužití mezi různými hnutími ve farnosti je, záleží na osobní
angažovanosti

Spolupráce na mezifarní úrovni probíhá aktivně na setkávání mládeže. Další mezifarní
aktivity na úrovni přátelství jednotlivých farníků.

Před lety farnost rozdělilo nešťastné reagování peticí na návrh přemístění
kněze.

Vzájemná spolupráce farnosti a zastupitelstva města se daří. Dialogu s dalšími složkami
společnosti se musíme učit. Mrzí nás malá spolupráce farní charity s farností

Dialog s lidmi mimo naše církevní společenství
otevřený kostel s průvodci o prázdninách
aktivity v průběhu noci kostelů
vánoční prohlídka kostela s Betlémem

Závěr k tématu:

farnost -vikariát - mohlo by být více modlitebních setkání i pro starší

Velmi děkujeme za obětavou službu pana děkana Zdeňka Kubeše a pana
kaplana Františka Filipa

diecéze - nic

papežská kurie - zjednodušení administrativy. Bohu díky za papeže Františka

téma: 6.2 Vést dialog v církvi a ve společnosti

Komunikace (arci)biskupství a běžných křesťanů

Komunikace vyšších křesťanských úrovní a běžných křesťanů je prakticky jednostranná. Byli bychom velmi rádi za větší transparentnost (mysleno pochopitelnost jednání) a pro mládež pochopitelný jazyk při komunikaci s námi.

Je důležité větší naslouchání menšinám a externím vlivům (jiné církve, kritické hlasy s konstruktivními připomínkami, ...).

Není přílišná koordinace ani iniciace aktivity mezifarních vztahů z biskupství.

Byli bychom rádi za společnou platformu na zviditelnění a komunikaci lokálních křesťanských spolků pro umožnění spolupráce mezi nimi, pomáhání si, možnost návštěv a místa pro setkávání, jakýsi biskupský FAQ, ... – např. diecézní stránky pro mládež a spolky. Místa pro setkávání těchto malých společenství (DCM v Orlických horách je ideální, ovšem takovýchto míst je poskrovnu).

Farnost je pro mládež nezajímavá.

Farnost působí pro okolí uzavřeně a neznámě.

Je potřeba užší styk mládeže a pastorační rady. Vítali bychom, kdyby byly prostředníky mezi mládeží a generací „našich rodičů“. Rada od starších se vždy hodí.

Vítali bychom, kdybychom se spolu podíleli na směřování farnosti, organizaci akcí, evangelizaci,

Více prostoru pro vyjádření mládeže a „mlčící většiny“.

Jako důležité vnímáme vystupování farnosti k (nejen) mladému okolí.

Velmi silně vnímáme potřebu změny ve způsobu výuky náboženství. Nelíbí se nám přístup k vyučování náboženství, jako ke školnímu předmětu, neboť nám samotným takový způsob příliš nevyhovoval.

Návrhy na změnu jsou:

Přístup jako ke skupince kamarádů, ne školní třídě.

Zapojení větších množství her (i pro vyšší ročníky), častější akce v „terénu“, či hosté.

Byli bychom i rádi, kdyby byly děti vedeny k většímu dotazování a pochybování nad věcmi, které jsou jim na hodinách prezentovány a za více praktických ukázek na běžném životě.

Větší zapojení moderních způsobů komunikace k dětem, třeba přes sociální sítě a použití dostupné techniky, jako je televize na faře.

Množství pomocného materiálu na internetu, který by děti mohl bavit.

Pro vyšší ročníky bychom byli vděční za nabídku náhodského Spolča a snahu vést děti více ke křesťanským společenstvím přiměřeným jejich věku.

Nedostává se mnoho prostoru pro komunikaci mezi církví a dalšími institucemi. Např. školy, zájmové kroužky (nejvíce skaut, málo ZUŠ, Děčko...).

Absence prostor pro neformálnější akce.

Kapacita budovy fary je do budoucna malá pro rozrůstající se Náchodské Spolčo a další vznikající spolky. Zároveň považujeme za důležité mít místo pro běžné setkávání se mezi sebou i pro evangelizaci a zvaní hostů s jiných křesťanských denominací či akce pro veřejnost.

Oslovování a osvěta veřejnosti jde mnohem lépe v domáckém prostředí, než v kostele. Mši svatou vidíme jako vyvrcholení křesťanského života, začátek křesťanského života by ale měl probíhat v kolektivu kamarádů a běžného křesťanského života.

Budovy církve jsou velmi staré, chladné, velmi těžko se o ně pečuje a okrádá to církev o spoustu nákladů i posun s dobou. Do budoucna se nám zdá takové množství budov neudržitelné, proto by stálo za úvahu buď změnit účel budov, nebo se přesunout do míst pro lepší farní život a kontakt s veřejností.

Navazování dialogu s ostatními křesťanskými odvětvími, církví a veřejností.

Komunikace mládeže naší farnosti na úrovni vikariátu probíhá dobře.

Vidíme veliký potenciál s obohacováním se od jiných církví, viz akce Spolča s Cíkví Bratrskou v České Skalici. Rádi bychom navázali diskusi nejen s mládeží, ale i ostatními generacemi a pořádali více společných akcí.

Měli bychom překlenout menší rozdíly ve víře a diskutovat spolu spíš, než žít svůj život ve své příjemné bublině.

Přáli bychom si spolupráci s jinými církvemi i na úrovni biskupství. Mít společná místa pro setkávání se, poznávání a zážitky s nimi. Iniciovat vznik takových míst, křesťanských studentských spolků a prostor pro rozvoj našich vlastních názorů.

Platformy pro diskusi ve farnosti

Hlavním zdrojem informací je web farnosti. Zde je možno nalézt většinu podstatných informací, ovšem velmi často za cenu složitého hledání a stahování souborů s informacemi.

Vítané změny by byly:

náhledy souborů přímo v okně webu,

úprava a sjednocení odkazů na jiné části webu pro větší přehlednost,

archiv pro aktuality, starší aktuality nejsou k dispozici,

záložky pro představení a zviditelnění náchodských společenství (Spolčo, ...),

záložky pro další Náchodské křesťanské denominace

estetické úpravy stránek pro příjemný zážitek :)

téma: 6.3 Vést dialog v církvi a ve společnosti

Dialog je důležitý na všech úrovních. Je potřeba "vycházet ze svých ulit" a být vnímaví k okolí. Nebát se oslovit nové lidi před kostelem, nebát se oslovit kněze, nebát se rozhovorů s bratry z jiných církví.

Dialog kněz-lid. Více komunikovat o společných bolestech. Za co se přimlouváme, jak to dopadlo, jestli je třeba nějaké pomoci. Více zprůhlednit a stmelovat se v konkrétních přímluvách. Vydávat svědectví. Společně se radovat, když se daří dobré věci. Máme radost, že v naší farnosti probíhají akce, kde si každý může vybrat, co mu vyhovuje. Osvědčila se Alfa, jako nástroj evangelizace, manželské večery. Prohlídky kostela během léta, farní káva, kde si mohou lidé mezi sebou popovídat. Spolča pro mládež, manželská společenství, Andělka pro malé děti, modlitby matek, otců, Kána pro manžele, modlitby chval s bratry z jiných církví...

Lidé mají touhu se scházet, sdílet, měli by mít možnost se zapojit. Každá z uvedených akcí přinesla a přináší ovoce. Je dobré se formovat, společně modlit, hledat nové cesty k vykročování. Narážíme na malé prostory fary, nemáme větší místo ke scházení se zázemím.

Více zprůhlednit, do čeho je možné se zapojit (přehled jednotlivých aktivit a kontaktní osoby), více využívat osobní pozvání.

Hledání nových cest ke slavení Liturgie, jak přiblížit toto slavení lidem venku, "neztratit děti, mládežníky". Jak vycházet k jednotě mezi církvemi, spolupráci. Hledání cest, jak pomoci rozvedeným, lidem na okraji.

Děkuji a přeji požehnanou postní dobu.

Obsah:

Výstupy ze synodních skupinek farnosti Náchod	1
Seznam témat:	1
téma: 1.1 Na společné cestě	2
téma: 1.2 Na společné cestě	3
téma: 2.1 Naslouchat	4
téma: 2.2 Naslouchat	10
téma: 2.3 Naslouchat	12
téma: 2.4 Naslouchat	13
téma: 3.1 Ujmout se slova	14
téma: 4.1 Slavit	15
téma: 4.2 Slavit	16
téma: 4.3 Slavit	17
téma: 5.1 Spoluzodpovědnost za misijní povolání	18
téma: 6.1 Vést dialog v církvi a ve společnosti	19
téma: 6.2 Vést dialog v církvi a ve společnosti	20
téma: 6.3 Vést dialog v církvi a ve společnosti	22
Obsah:	23

Uspořádal Josef Šimon

V Náchodě 19.4.2022